KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS ANDEN AFDELING
DEN 19. MAJ 1982

P. Dumortier frères SA m.fl.
mod Rådet for De europæiske Fællesskaber

Forenede sager 64 og 113/76, 167 og 239/78, 27, 28 og 45/79

I de forenede sager

64/76 P. DUMORTIER FRÈRES SA, Tourcoing,

113/76 MAÏSERIES DU NORD SA, Marquette-lez-Lille,

167/78 MOULINS & HUILERIES DE PONT-À-MOUSSON SA, Pont-à-Mousson,

239/78 MAÏSERIES DE BEAUCE SÀRL (Moulin de Marboué), Marboué,

27/79 COSTIMEX SA, Strasbourg,

28/79 »LA PROVIDENCE AGRICOLE DE LA CHAMPAGNE«, kooperativt landbrugsselskab, Reims,

45/79 MAÏSERIES ALSACIENNES SA, Colmar,

sagsøgere,

mod

DET EUROPÆISKE ØKONOMISKE FÆLLESSKAB, ved Rådet for De europæiske Fællesskaber,

sagsøgte,

angående fastsættelse af de godtgørelsesberettigede sagsomkostninger,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

KENDELSE

Sagsfremstilling

1. Ved dom af 19. maj 1982 blev Det europæiske økonomiske Fællesskab tilpligtet at afholde omkostningerne i disse sager.

2. Parterne har imidlertid ikke kunnet nå til enighed om de beløb, som sagsøgerne er berettiget til at få godtgjort, og har derfor anmodet Domstolen om at fastsætte dem.

3. Sagsøgerne har nedlagt påstand om, at de godtgørelsesberettigede udgifter fastsættes til:

— sag 64/74 — 53 437,70 FF
— sag 113/76 — 48 157,65 FF
— sag 167/78 — 67 958,04 FF
— sag 239/78 — 48 412,05 FF
— sag 27/79 — 121 295,75 FF
— sag 28/79 — 103 750,05 FF
— sag 45/79 — 12 123,84 FF

4. Sagsøgerne har gjort gældende, at deres situation ikke kan sammenlignes med den situation, som sagsøgerne i sagerne 241, 242 og 246-249/78, DGV. m.fl. mod Det europæiske økonomiske Fællesskab befandt sig i. I disse sager fastsatte Domstolen ved kendelse af 1. juli 1981 (Sml., s. 1731) de godtgørelsesberettigede udgifter til 100 000 DM eksklusiv udgifter til porto, telefon, telex, fotokopier samt rejseudgifter.

I samme sager havde sagsøgerne nemlig først, i modsætning til sagsøgerne i de foreliggende sager, anlagt sag ved Domstolen, efter at det ved dom af 19. oktober 1977 (Moulins et huileries de Pont-à-Mousson m.fl., sagerne 124/76 og 20/77 (Sml., s. 1795) var blevet statu-

eret, at det var ulovligt at ophæve produktionsrestitutionerne til majsgritz.

Følgelig indeholder de foreliggende sager efter sagsøgernes opfattelse i forhold til sagerne 241, 242 og 246-249/78 yderligere en fase i sagens skriftlige og mundtlige behandling.

Endvidere omfatter de udgifter, som sagsøgerne kræver godtgjort i de foreliggende sager også omkostningerne i forbindelse med tvisten vedrørende spørgsmålet om, hvilken dato, der burde lægges til grund for omvekslingen af erstatningsbeløbene, hvilket nu er afgjort ved Domstolens dom af 19. maj 1982.

5. Heroverfor gøres det gældende af Rådet, at der bør tages hensyn til, at sagerne 241, 242 og 246-249/78 vedrørte beløb, der var omtrent dobbelt så store som i de foreliggende sager, og at problemstillingen i de to sagsgrupper er nogenlunde den samme.

Rådet mener, at honorarudgifterne i de foreliggende sager er urimeligt store i forhold til den ydede indsats, især da retsstillingen som følge af, at restitutionerne var blevet ophævet, var den samme i alle gritz-sagerne.

Grunde

1 Ifølge artikel 73, litra b), i Domstolens procesreglement »skal følgende udgifter godtgøres: ... nødvendige udgifter, som parterne har afholdt med henblik på sagens behandling, især rejse- og opholdsudgifter og honorar til befuldmægtigede, rådgivere eller advokater«.

2 Da der ikke i fællesskabsretten findes takster for sådanne honorarer, er Domstolen frit stillet ved sin vurdering af sagen, idet den dog skal tage hensyn til tvistens genstand og karakter, dens betydning efter fællesskabsretten og dens vanskelighed, samt advokatens arbejdsbyrde i forbindelse med sagens behandling for Domstolen og parternes økonomiske interesse i sagen.

3 I det foreliggende sager må der endvidere tages hensyn til, at de alle omhandler de samme retlige problemer, at de er blevet behandlet samlet, og at alle sagsøgerne har været repræsenteret ved de samme advokater. De godtgørelsesberettigedes udgifter bør derfor fastsættes til ét samlet beløb for samtlige sager, som sagsøgerne deler i forhold til de erstatningsbeløb, de hver især har fået tilkendt, medmindre de bliver enige om en anden fordelingsmetode.

4 Under hensyn til de nye og væsentlige fællesskabsretlige spørgsmål, som disse sager har rejst, samt til sagernes økonomiske betydning, advokaternes arbejdsbyrde i forbindelse hermed og forskelligheden og antallet af de processuelle skridt, som har været nødvendige, fastsættes de godtgørelsesberettigede udgifter i de foreliggende sager, under ét til i alt 300 000 FF, idet sagsøgerne ikke har nedlagt særskilt påstand blandt andet om godtgørelse af advokaternes befordringsudgifter.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **De udgifter, sagsøgte skal godtgøre sagsøgerne, fastsættes til 300 000 FF.**

2. **De godtgørelsesberettigede udgifter deles mellem sagsøgerne i forhold til de erstatningsbeløb, der er tilkendt hver af dem, medmindre sagsøgerne efter fælles aftale og inden en måned efter datoen for afsigelsen af nærværende kendelse, anmoder sagsøgte om en anden fordeling.**

Luxembourg, den 19. maj 1982.

P. Heim
Justitssekretær

O. Due
Formand for anden afdeling